

искали да си иматъ тѣзи книги, а не сѣ можели да си ги купѣтъ. Григоръ прѣписвалъ такива книги по 3 пари една листъ. Казватъ тогавашнитѣ учени хора, че Пърличевъ като челъ и прѣписвалъ постоянно и съ внимание сѣ отборъ книги, изучилъ гърския езикъ по-добрѣ и отъ самитѣ гърци. По онова врѣме охридчане не сѣ знаели другъ човѣкъ, който да знае по-добрѣ гърски отъ Пърличева.

Така той съ трудъ и мъжа, но съ отличие на петнадесетата си година свършилъ охридското гърско училище. Слѣдъ което станѣлъ учителъ въ единъ албански градецъ съ 500 лева годишна заплата. Макаръ и да станѣлъ учителъ, но той желяелъ още да се учи, затова като спестилъ малко пари, на другата година отишѣлъ въ гърската столица Атина и постѣпилъ въ висшето училище. Отъ тогава захванѣлъ Пърличевъ да съчинява на гърски малки стихотворения. Ала отъ голѣмата бѣдностъ, въ която той прѣкарвалъ, поболѣлъ се, затова въ края на годината, щомъ свършилъ испита, върнѣлъ се въ Македония и пакъ станѣлъ учителъ. Учителствувалъ осемъ години изъ разни градове, а на деветата — пакъ отишѣлъ въ Атина и постѣпилъ въ сѣщото училище. Прѣзъ неѣ година за испита той написалъ една дълга юнашка пѣсня на гърски езикъ. Учителитѣ останѣли смаени отъ хубавата пѣсня и го наградили съ хиляда лева, отъ които пари Пърличевъ половината подарилъ на бѣднитѣ ученици.

И учителитѣ и всички Атиняни мислѣли Пърличева за гъркъ. Ако го знаехъ, че е българинъ, тѣ не би го награждавали. Ала на испита той имъ казалъ, че е българинъ и че никакъ не